LIVERPOOL 3 GALATASARAY 2

ŞAMPİYONLAR LİGİ C GRUBU 2. MAÇ: 27/09/2006 STAT: ANFIELD ROAD

HAKEMLER: LUIS MEDINA CANTALEJO, VICTORIANO CARRASCO, LUIS ALBERTO GUTIERREZ PEREZ 4. HAKEM: RAFAEL RAMIREZ DOMINGUEZ

Galatasaray

Mehmet T.	Dk. 46	Hasan Şaş
Cihan	Dk. 46	Ümit Karan
Arda	Dk. 86	Carrusca

Liverpool

Kuyt	Dk. 65	Gonzalez
Pennant	Dk. 78	Sissoko
Crouch	Dk. 90	Bellamy

Ayhan, Hasan Şaş (Galatasaray), Alonso, Finnan (Liverpool)

Şampiyonlar Ligi C Grubu Maç Sonuçları

Liverpool - Galatasaray	3-2
Bordeaux - PSV Eindhoven	0-1

Şampiyonlar Ligi C Grubu Puan Durumu

Takımlar	O	G	B	M	A	Y	Av.	P
Liverpool	2	1	1	0	3	2	1	4
PSV Eindhoven	2	1	1	0	1	0	1	4
Galatasaray	2	0	1	1	2	3	-1	1
Bordeaux	2	0	1	1	0	1	-1	1

MAÇIN HAKEMİ

İspanyol hakem Luis Medina Cantalejo, yüksek tempolu bir maçı başarıyla yönetti. Ancak bazı pozisyonları iyi süzemedi. Ayrıca hatalı kart seçimleri de vardı.

MAÇIN YILDIZI

Genç Sabri, Liverpool'un ilk yarıdaki hakimiyetine isyan eden ilk futbolcumuzdu. 90 dakika boyunca kaç kilometre koştu, hesaplayamadık. Ortaları çok etkiliydi. Hasan Şaş ve Ümit Karan'ın da katılımıyla maçın en iyileri oldular.

KADER ANI

3 dakikalık uzatmanın sonunda Hakan Şükür'ün dokunamadığı o top, maçın kaderi olarak zihnimizde yer etti. Ama İliç'in pozisyonu da, maçın belki de 3-3'e değil, Liverpool'un "alışık" olduğu 3-4'lük skora bizi götürebilirdi...

RAKAMLARLA MAÇ

GALATASARAY		LIVERPOOL
13	Şut	17
8	Kaleyi bulan şut	8
16	Faul	16
3	Korner	7
16	Serbest vuruş	16
-	Ofsayt	-
% 54	Topa sahip olma	% 46

Yine sondan başlayalım. Maç sona ermiş, otele geri dönüyoruz. Akıllardan "ya Hakan son saniyede o topa dokunabilseydi?" geçiyor. Ya da "O top İliç'in ayağına otursaydı?"... Maç sonrası basın toplantısında Liverpool Teknik Direktörü Rafael Benitez'e Ömer Kükner'in sorduğu soru, "Durum 3-2 olduğunda, aklınızdan İstanbul'da oynadığınız final geçti mi?" Geçmez mi? Ama Benitez gülüyor, profesyonelce o dakikalarda içinden geçenleri saklıyor, "Yok, 4. golü atmayı düşündük daha çok..." Bu sefer, Türk basın mensupları gülüyor. "Yusuf yusuf"u çevirmek mümkün değil tabii ki, biliyoruz... Hepimizin aklından geçeni söyleyelim, bir "destanın" kıyısından döndük. Vakit yetmedi, geç uyandık, kendimize olan güvenimizi göstermeyi sonradan aklımıza getirdik. Ama bunda maç öncesi yarattığımız/yaratılan havanın da rolü yok muydu? "Fark yer geliriz", "En az 5 yeriz" diyenler arasında Galatasaraylılar da yok muydu? Geçen yıllara baktığımızda, belki de yitirdiğimiz en önemli şey, özgüvenimiz. Futbolcularımızın oynadığı ilk yarıyı aklımıza getirdiğimizde, aramızda yaygınlaşan "ruh hali"nin onlara da sirayet etmiş olduğunu görmek ne acıydı. Ama yine ne kadar sevindiriciydi ki, bu "hava"dan sıyrılmasını bilenler de, milyonlara tekrar Galatasaray'ın geleneksel özgüvenini geri kazandıranlar da onlardı... Bugün eğer Liverpool'da, Anfield'de alınan kılpayı mağlubiyete hepimiz üzülüyorsak; Şampiyonlar Ligi'nde umudumuzu, henüz 1 puanımız olmasına rağmen devam ettiriyorsak; bu maçın öncesi ve sonrasıyla hepimize ders olması gerekiyor: "Kendimize güvenirsek, başarabiliriz". Artık bu, sonu hüzünlü biten filmi geri sarmaya başlayabiliriz.

Teknik Direktör Erik Gerets'in maçtan bir gün önceki geleneksel Şampiyonlar Ligi

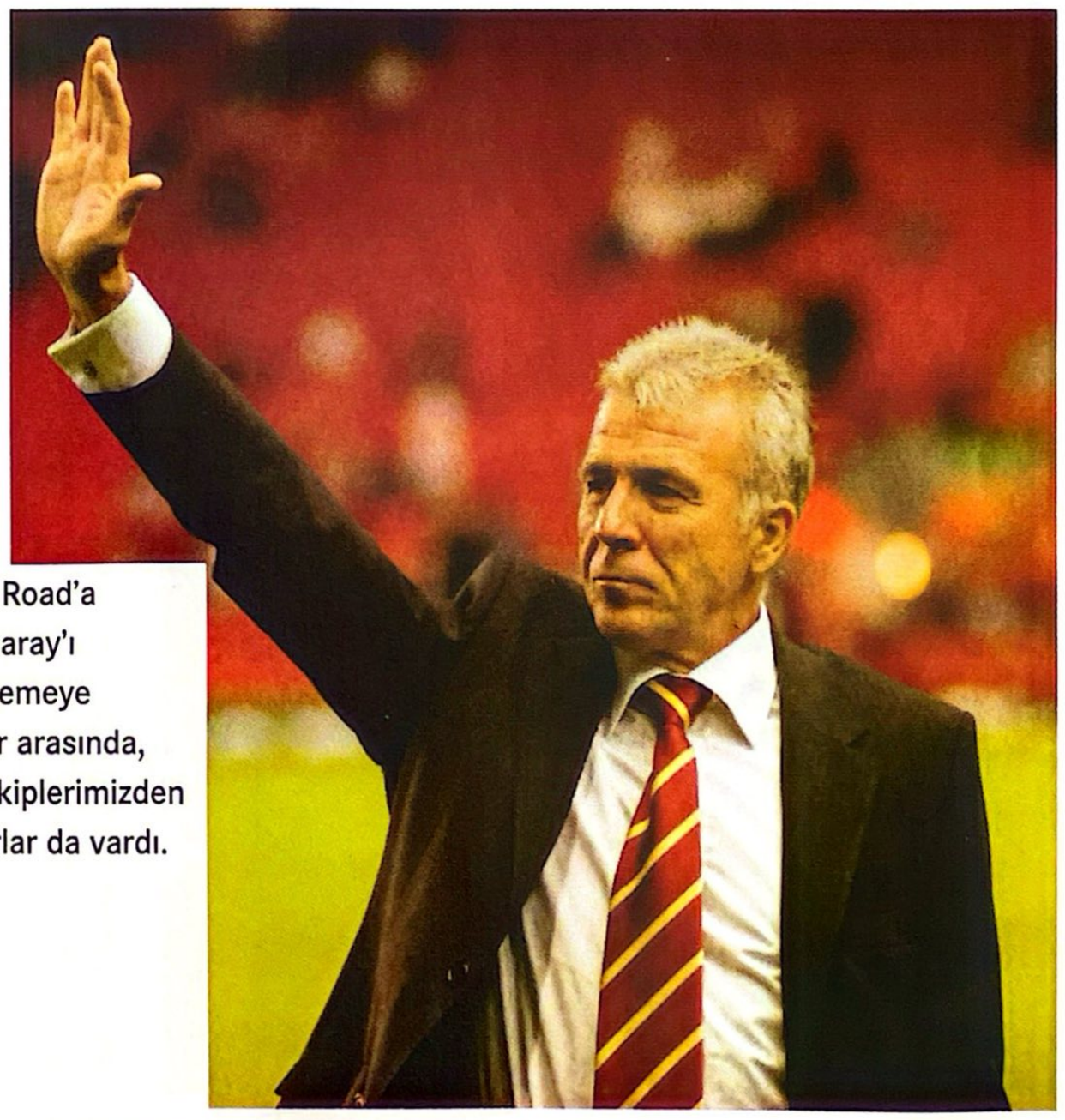

Anfield Road'a Galatasaray'ı desteklemeye gelenler arasında, ezeli rakiplerimizden taraftarlar da vardı.

basın toplantısında söylediği "kutsal saha" (Holy ground) kelimesini gazeteciler belki biraz yadırgamış olabilirdi ama futbola gönül verenler için hiç de yeni bir tanımlama değildi. Anfield Road, dünya taraftarları için gerçekten öyle bir stad. Mahallelerin arasında sıkışıp kalmış bir futbol vahası... Liverpool'un "neden asla yalnız yürümediğini" mekanıyla adeta ele güne gösteriyor. Daracık bir alana kurulmuş. "Şehrin ortasında stad mı olur kardeşim" tezine adeta net bir yanıt. Evet, olur! Hem de çok güzel olur. Stadın etrafına (hatta içine desek!) sıra sıra dizilmiş Anfield mahallesi sakinleri, "mahallelerinin takımı" Liverpool'u yaşamlarının o kadar ayrılmaz bir parçası haline getirmişler ki, sonunda o meşhur KOP tribünü de, o meşhur "You'll never walk alone" tezahüratı da bu topraklarda doğmuş, büyümüş ve tüm dünyaya yayılmış. Bu yüzden Gerets'in dediğini anlayabiliyoruz. Bilineni ilan ediyor Gerets, yeni bir şey söylemiyor. Ama kafile olarak Liverpool'a keyifsiz gidiyoruz. Trabzon'da ummadığımız bir yenilgi almışız. Eleştiriler sertleşmeye başlamış. İnamoto yediği yemekten zehirlenmiş, kadroya alınmamış. Okan ve Mehmet Güven, aynı akşam bir uçakla yetişip kampa katılmış. İngiltere'de ise Liverpool'un aynı hafta sonu Tottenham'a karşı aldığı 3-0'lık net sonuç konuşuluyor. Bahis şirketleri, maçımızı "sonucu en tahmin edilebilir" maç haline getirmiş. Keyifsizliğin, böyle bir maç öncesinde umudun önüne geçmesi üzücü. Futbolcuların televizyonlarda sık sık söyledikleri "bu maçı unutttuk, önümüzdeki maça bakacağız" sözünün gerçekten doğru olduğunu biliyor musunuz? Hiçbir futbolcu, hataya, yenilgisine takılarak yaşamamalı. Onlar da bunu öğrenmişler, biliyorlar. Trabzon'dan Liverpool'a 6 bin km

maç günü

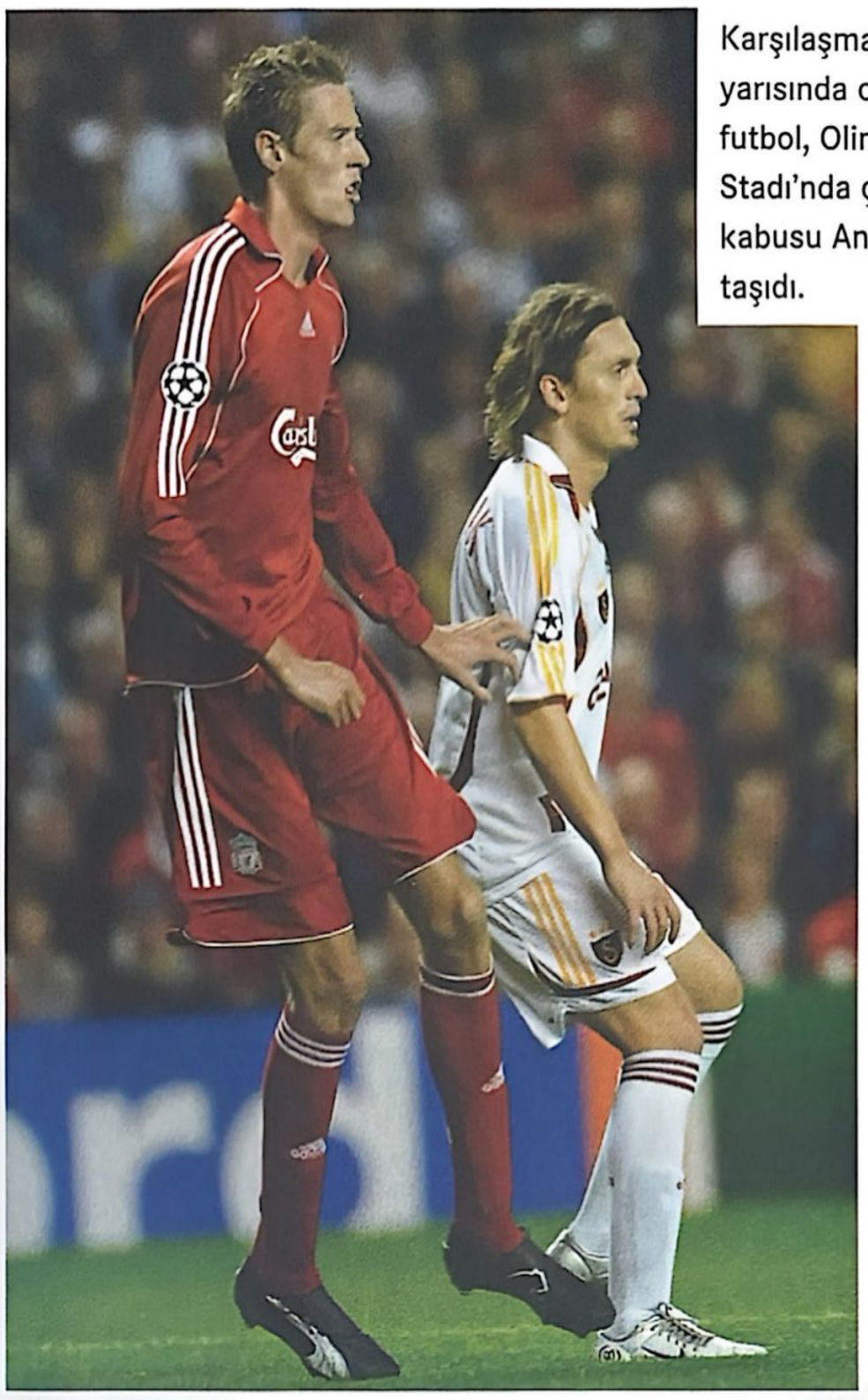

Karşılaşmanın ikinci yarısında oynadığımız futbol, Olimpiyat Stadı'nda çağırdığımız kabusu Anfield Road'a taşıdı.

mesafe var ve duygular yeni duruma göre kendisini hemen "düzeltiyor". Ama bunu "içerde" yaşayan biz biliyoruz; ya "dışarda" yaşayan milyonlar? Şüpheli.

"İstanbul" kelimesini yeni tezahüratlarına eklemiş Liverpool KOP tribününün, bütün statla birlikte söylediği ünlü şarkıyla maç başlarken, tribünlerin bir köşesini dolduran yaklaşık 3.000 Galatasaraylı'nın coşkusu görülmeye değer. Onlar da hep birlikte atkılarını çıkararak, şarkıya eşlik ediyorlar ama sonra hiç susmuyorlar. Liverpool, Benitez'in maç öncesi söylediği gibi başlıyor maça. Orta sahayı da hücuma yönelik oyuncularla takviye ederek "şok baskın" peşindeler. Bu sahada ilk kez oynayacak futbolcularımızın şaşkınlığından yararlanmak niyetindeler. Top hakimiyetleri, sahayı sert ve kısa paslarla katedebilme yetenekleri hemen gözümüze çarpıyor. Nitekim, sağ kanadımızdan "çalışacakları" hemen anlaşılıyor. Alonso-Garcia İspanyol Co. 9. dakikada ilk etkili atağında Crouch'u topla buluşturuyor: 1-0. "Şok baskın" 10. dakikaya bile gelmeden meyvesini veriyor. Kendi sahasında uzun zamandır gol bile atamayan Liverpool rahatlıyor ama Galatasaray'ın şaşkınlığını üzerinden atamadığını, sonraki ataklarında farketmesi ise uzun sürmüyor. Topu yere indiremiyoruz. Baskıya karşı koyamıyoruz. Cezasını da, 14. dakikada, yine kendi sahamızda topu uzaklaştıramadığımız için hemen kesiyorlar. Bu sefer Pennant kapıyor ve ortalıyor. Arka direkte Garcia kafasını uzatmak üzere bekliyor: 2-0. İki golü yedikten sonra takımımız sanki nasıl oynaması gerektiğini hatırlamışcasına değişmeye başlıyor. Orta sahada en kritik rolü üstlenen İliç, daha çok topla buluşmaya başlıyor. 24. dakikada, "çalışılan" bir atağımız geliyor. İliç, topu harmanlıyor ve sağdan hareketlenen Cihan'ın

önüne servis yapıyor. Cihan, kaleye daha da yaklaşınca açı daralıyor, sert şutunu kaleci Reina ayağının ucuyla önlüyor. Sabri, bitmeyen enerjisiyle takımın silkinmesinde adeta başrolü oynuyor. Kanat bindirmeleri, etkili ortaları, takımımızın gol pozisyonları doğurmasındaki başlıca neden. Ama sonucunu alamadan ilk yarı bitiyor. Olsun, bunun bir de ikinci yarısı var. Teknik ekip, sistemi değiştirerek başlıyor. Çift ön libero sistemden, klasik 4-4-2'ye geçiyoruz. Ümit Karan ve Hasan Şaş'la gol atmak için çıkıyoruz sahaya. Nitekim Hasan Şaş varlığını hemen gösteriyor. Orta sahadan çalımlarla Liverpool'un en sağlam bloğunu çözüyor ama Arda'ya attığı gol pası biraz hızlı! Tribünler daha da hareketleniyor. Gol kaçıyor ama olsun: "Hasan böyle oynasın, canımızı yesin". Her an gol atacakmış gibi oynarken gol yemek... Hem bizlerin, hem de sahadakilerin aklımızdan geçen en son şeydi. Hücum hazırlığındayken, geriye yardıma gelen Hakan'ın kontrol edemediği top, defansı da hazırlıksız yakalıyor ve Liverpool'un tartışmalı oyuncusu "Küçük Crouchinho"nun artistik bir volesiyle sonuçlanıyor: 3-0. İnanılır gibi değil. Oynamaya başlamışken farkın geri gelmeyecek bir noktaya ulaşması... Aklımıza ertesi günün manşetleri geliyor, idam sehpaları kurulmaya başlandı bile... Maç 52. dakikadan sonra adeta "çıldırıyor". Galatasaray, İngilizler'in o sevdiğimiz yüksek temposuna tamamen örnek gösterilebilecek bir kıvama ulaşıyor. Önce Sabri'nin frikiği direkten dönüyor, Hakan Şükür tamamlayamıyor. Yanıt, 2 dakika sonra Kuyt'tan... Onun topu da direkten dönüyor. Top bir o kalede, bir bu kalede. Gencecik Arda, artık tamamen oyunun içerisinde. Soğukkanlı ortalarından birini yapıyor, Ümit Karan'ın kafasından top umutlarımızı ayağa kaldıran bir coşkuyla içeri giriyor nihayet: 3-1. Golden sonra artık oyunda üstünlüğü alıyoruz. Hasan ve Arda, sağdan ve soldan sürekli bindirmelerle üstünlüğümüzü iyice perçinliyor. Galatasaray'ı seyrederken, geçen koca bir ilk yarıya hayıflanıyoruz. 64. dakikada ikinci golümüz de geliyor. Arda'nın ortasına yükselen, yine Ümit Karan. Yine gol! 3.000 Galatasaraylı ayakta. KOP tribünü suskun. Fark 1'e iniyor ve daha 25 dakika var. Destanın eşiğindeyiz. Sağlı sollu ataklarla Liverpool'u esir alıyoruz. İyice şaşırıyorlar, bu sefer top çıkaramayanlar onlar. Benitez, "savunmaya yönelik orta saha oyuncusu" Sissoko'yu alıyor oyuna ama ataklarımızın önünü kesemiyor. 81. dakikada beklediğimiz pozisyon geliyor. Topa en düzgün vuran oyuncularımızdan İliç, gelişine iyi vuramıyor. Mutlak pozisyonu kaçırıyoruz. Vakit daralıyor, ataklarımız ardı ardına geliyor. Ve en sonlarda iki net pozisyon birden buluyoruz. İkisi de bu akşam gününde olmayan Hakan Şükür'ün önüne geliyor. 88. dakikada Hakan'ın kafa şutu kaleci Reina'da kalıyor. Ve son saniye, son pozisyon: "Hasan Şaş nefis aşırtıyor. Hakan Şükür vuramayınca milyonlarca Galatasaraylı, umudunu yitiriyor". Ama sadece bu maçtan. Oynanacak dört maç daha var. Ve Galatasaray, bundan sonrası için o umudu hepimize veriyor. Pes etmek, baştan kaybetmektir. Pes etmemek, kazanmanın başlıca koşuludur. Galatasaray, bu ligde pes etmeyecek. Bu akşam Anfield'dan ayrılırken, artık bunu sadece oyuncular değil, milyonlarca Galatasaraylı da biliyor.